

nødvendig, det maa dog Enhver have kunnet indsee. Den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) har meget stærkt fremhævet det Færlige, der ligger i Tilføielsen til det foreliggende Udkasts § 2: „Bestemmelser i denne Paragraph kunne forandres ved Lov“, men den ærede Rigsdagsmand har imidlertid ikke fundet sig foranlediget til at stille noget Ændringsforslag om, at denne Bestemmelse skulde gaae ud, og det havde dog været den Maade, hvorpaa han nærmest kunde have faaet sin Villie sat igjennem. Det gjør ikke noget gunstigt Indtryk paa mig, naar jeg seer, at man ikke understøtter sin Mening med saa megen Handling, som man kan, og den Handling, at stille Ændringsforslag, var jo let for den ærede Rigsdagsmand at udføre (Grundtvig: Maa jeg bede om Ordet!). Naar den ærede Rigsdagsmand siger, at Danmarks Fremtid beroer paa, at denne Bestemmelse bliver forandret, men han dog ikke stiller Ændringsforslag for at faae denne Forandring iværksat, saa forekommer det mig, at han er i Modsigelse med sig selv. Jeg troer nu imidlertid ikke, at det virkelig kunde gaae saaledes til, som den ærede Rigsdagsmand mener, at Grundlovs bestemmelserne om Pressefriheden kunne tages bort ved Hjælp af denne Tilføielse til Udkastets § 2. Selv om Presselovgivningen kom til at høre under Fællessagerne, saa at Fællessamlingen kunde gjøre Forandring i den nu bestaaende Presselov, saa skjønner jeg dog ikke, at den derved vilde være bemyndiget til at gaae udenfor den i Grundlovens § 91 givne Grundsaetning, men den vilde være bunden til denne lovligt bestaaende Grundsaetning, saaledes at Intet kunde blive til Lov, som stred imod samme. Der er jo desuden i Lovforslagets § 2 alene Tale om, hvilke Anliggender der skulle være fælles, men om de i Grundloven fulgte Grundsaetninger er der aldeles ikke Tale. Jeg troer saaledes, at den ærede Rigsdagsmands Frygt er aldeles ugrundet, men, selv om man vilde antage, at den ærede Rigsdagsmand skulde have Ret, hvad jeg imidlertid ikke antager, og at altsaa Grundsaetningerne og altsaa ogsaa den i Grundlovens § 91 kunde blive ophævede ved Hjælp af Udkastets § 2,

saa maa den ærede Rigsdagsmand dog ikke oversee, hvad Grunden er til, at denne Bestemmelse er føiet til § 2. Det er jo nemlig den, at det aldeles ikke har været muligt skarpt og nøie at bestemme, hvad der skal vedkomme Fællesstaten, og hvad der skal vedkomme den enkelte Landsdeel, og det maa derfor ansees for en Fordeel, at der er en Mulighed tilføiede til ved simpel Lov at foretage en Forandring i Bestemmelsen om, hvilke Anliggender der skulle henhøre under Fællesforfatningen. Man saa meget godt, at man ikke kunde give udtømmende Bestemmelser i saa Henseende, og derfor forbeholdt man sig en lettere Udvikling ad Lovgivningsveien, men det staaer jo altid i Rigsdagens Magt at sige Nei, naar der er Tale om at gjøre et saadant Anliggende til et Fællesanliggende. Ja, jeg seer nok, at det ærede Medlem fra Præstø Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) rykker paa Hovedet, men saa kan man ogsaa rykke paa Hovedet af, at Lovforslaget skal vedtages 2 Gange, og at Folkets Valg da skal være det Bestemmende; det kan langt lettere skee, at et Folk kan blive betaget af en Stemning i en vis Retning, end det kan blive Tilfældet med dem, der sendes af Folket til lovgivende Forsamlinger, og som kjende disse Anliggender. Jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at Pressefriheden her i Landet har slaaet saa dybe Rødder, at Ingen her paa Rigsdagen vilde give sit Minde til, at den blev forandret. Vi have jo havt den i en Række af Aar, selv den Gang, da man var undergivet mange Forsølgelser; vi have nydt Pressefrihedens Gøder i hele dette Aarhundrede, hvormeget vi endog have været udsatte for mangehaande Ubehageligheder ved dens Udøvelse; vi have havt denne Frihed med Hensyn til alle indre Anliggender. Jeg har selv været med at bruge den, og i den Henseende troer jeg, at der her i Landet hersker en saa fast Overbeviisning om Pressefriheden, at der sandelig skal Meget til, at vi give den fra os. Der kan være visse Anliggender, hvor Overbeviisningen endnu kan være ny og uprøvet, og med Hensyn til hvilke den offentlige Mening kan blive vildledt; men om saadanne rodfæstede Overbeviisninger som den, der findes med Hensyn til Pressefriheden, kan